

Oklart budskap från första kvinnan

Ambivalens präglar denna roman. Det är också det jag känner som läsare.

Huvudpersonen i boken – Sara Lander(!) – har stora likheter med författaren. Hon är verksam som journalist i Berlin. Hennes ambitioner är stora – att bli den första kvinnan. Så småningom blir hon en firad programledare i en rysk propagandakanal.

Lundberg är en skicklig skribent. Korta, distinkta meningar som i hennes läsvärda och ibland provocerande krönikor i Svenska Dagbladet. När hon konkret skildrar Saras liv i tolkskolan griper det tag. Men när hon låter Sara och hennes ryska vänner utveckla sitt förakt för politik och samhälle ekar det tomt. Bilden de ger av Sverige i framtiden kunde vara hämtad ur SvD:s eller GP:s mest gnälliga ledare.

Det går att se romanen som en studie i självupptagenhet. Sara ältar sina minnen. Ryska älskare avverkas och lämnas därhän. Men jag tror inte att det är Lundbergs avsikt. Sara är allt för medveten om både sina svek och sin omgivning.

Riktigt vad romanens budskap är förblir oklart för mig. Men att romanen kommer att diskuteras i många bokcirklar är mer givet.

Jan Molin

Den första kvinnan

Lotta Lundberg

Natur & Kultur